

SLOVENSKI NAROD.

Izbaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Narodnjaki, pozor!

Od slavnostnih dnij sem, ko se je sijajno pokazalo, da je Ljubljana in vsa dežela naša, ko je čaša penetelega šampanjca v roki nepremišljenega mladika bila namenjena kaliti ubrane akorde verne udanosti, — do današnjega dne opaža se strastna razburjenost v taborji nasprotnikov. Provokacije in vsakovrstna izzivanja so na dnevnem redu, in iz vsega obnašanja nemškutarjev kaže se hrepenenje, spraviti nas iz duševnega ravnotežja, prouzročiti izgred, nemir, škandal, da bi se potem na široko in debelo trobilo v svet: Glejte, to je sad spravljive politike grofa Taaffe-a! Taki so Slovenci itd.

Naši fakijski krogi, ki v vsem posnemajo levičnjake, prisvojili so si tudi slednjih taktiko in radi bi politiko iz navadnega tiru spravili na cesto, na mestne ulice, ker dobro znajo, da bi se s tem napeljala voda na njihov že dolgo časa suhi mlin, da bi iz vsacega neznatnega nemira le oni imeli bask in političen kapital.

Nasproti vsem izgredom in demonstracijam, katerim pozorišče so bila druga mesta, ostala je bela Ljubljana do sedaj mirna, in uzorni red, ki je vladal za slavnostnih dnij, ohranil se je do danes. Iz vsega srca moramo želeči, da ostane tako tudi v bodoče, da zlasti veselega dogodka, ki se pričakuje v cesarskeji obitelji, ne bode kalilo kakako neugodno poročilo iz našega glavnega mesta.

Za tega delj obračamo se zaupljivo do vseh narodnjakov z iskreno prošnjo, da se izogibljejo vsakemu neredu, vsacemu sukobu, da vsak stori v tej zadevi svojo narodno dolžnost, da se zdržuje vsakeršne strasti in da pomirljivo upliva na svoje kroge.

Znamo, da je mučno in skoro neznosno, biti hladnokrvnim v očigled neprestanim provokacijam

in ne baš laskavim izzivanjem, a narodna disciplina zahteva od vsacega posamičnega, da se zatajuje in ostane miren nasproti vsem nakanam in spletkam, da tako že naprej uniči veselje in uprav huronski krik, ki bi zbog najmanjšega nerada nastal v vsem nemškutarskem Izraelu.

Komur je na srci čast in napredek našega naroda, naj se ne da ujeti na jako nerodno postavljene zanjke, naj gre s pota vsakej priliki, kjer bi utegnil pod pepelom tleči ogenj vzplapolati na površje javnega življenja, in naj se v obče obnaša kot zaveden narodnjak, ki neče in ne sme delati nasprotnikom na korist.

Nujno prosimo, da se opuste vsakeršne demonstracije; — prosimo, ob enem pa tudi zahtevamo, ker bi vsacega, kdor bi prouzročil kak nered, morali prištevati neprijateljem našega naroda. Tedaj še jedenkrat:

Narodnjaki, pozor!

Židje in Poljaki.

Zgodovinsko-anekdotska črta M. Čajkovskega.*)

„Kiedy bieda — to do Żyda, kiedy po biedzie — to po Żidzie,“ (ko si v stiski — idi k Židu, ko je stiska minula — udari po Židu). Star je ta pregovor in brez dvojbe — poljski. Pisatelj ne preiskuje, kdaj so prišli Židje v Poljsko: to pa vemo, da so kmalu imeli velik upliv na kralje in plemstvo, učeč jih alkimije, to je zlato delati, pa tako, da so Židje vlekli čisto zlato iz žepov sijajne gospode — v svoje.

*) Ta črta znamenitega poljskega pisatelja, znanega tudi nam posebno po romanu „Kirdžali“, je tiskana v letošnji „Rus-“ Iv. Aksakova. Mislé, da je poučna tudi za nas, ker nam riše naše najbolj ljubeznive prijatelje — žide in njihovo delovanje pri bratih Poljaki, podajem tu glavne njene misli.

Ker se taka modrost sijajni gospodi ni ravno dopala, postali so poljski Židje — demokratični, in junaški sli — mej uboge kmete, kjer so tudi vse preobračali — sebi v zlato. Prišli so bili pa iz Nemškega: „Židovstvo je bilo puščeno na slovanstvo s te strani, da raztruje junaško poljsko pleme: potem pojde vse lahko.“

Ako preženeš Žida čez vrata, vrne se ti skozi okno in koj začne svoje delo: vse vidi, vse sliši, zna govoriti pa tudi molčati, vse za — svoj dobiček. Mej seboj so strogo pošteni, pomagajo si radi, ne boré se mej seboj ko orli in sokoli, ker so skoro vsi — jastrebi, ki brez vsacega milosrdja lové — nežidovske ptice. Bogate svoje rojake spoštujejo in jih radi ubogajo. Zelo so točni v kupitiji in v denarnih stvareh sploh, a Poljaki ne, kakor je pripovedoval neki Odeški bankir, ki je večkrat posojeval Poljakom denarje, ali vračali jih — neso, mej tem ko mu jih je jedenkrat Žid vrnil, če tudi je potrebne denarje dobil s tem, da je ravno njemu štiri konje — ukral.

Plemeniti, meščanski ali kmetijski otroci se igrajo vojnike, židovski pa trgovce, in kdor najbolje goljufa, kdor je najbolj zvrt, je prvi mej njimi, njega vsi poslušajo. Urivajo se v vsak kotič, povsod ponujajo svoje blago, denar ali sploh vse, kar človek potrebuje ter si Žid more kaj zaslužiti. Pri nekem obedu v Kijevu so se poljska gospoda jako hudovale na Žide, dokler jim general R. ni rekel, da, ko bi Žide izgubili, morali bi ponižno na kolenih Boga prositi, da bi jih zopet dal, „ker brez njih bi mi Poljaki in Malorusi propali“. Oni so že davno posredovali mej gospodo in kmetom, pomagali očetu jezuitom proti pravoslavim, — vse za denar, če tudi so jih časi gospoda in kmetje hudo preganjali do Napoleona I., ko so Židje začeli odliko-

LISTEK.

Klara Milič.

(Ruski spisal J. C. Turgenjev, poslovenil J. P.)

(Dalje.)

X.

Drugi dan je Aratov preživel dosti mirno. Bavil se je s svojimi vsakdanjimi opravki. Mej delom, in kadar je bil brez dela, mislil je vedno na Klaro in na to, kar mu je prejšnji dan povedal Kupfer. Pa njegove misli so bile jako mirne. Zdelo se mu je, da ga ta deklica zanimiva samo s psihološkega stališča, kakor uganka, z rešenjem katere si ubijamo glavo. — „Pobegnili je z gledališko igralko“, mislil je, „podala se pod kneginjino pokroviteljstvo — in nobenih ljubimcev ni imela? Ali to more biti? . . . Kupfer pravi, da je bila prevzetna. Pa prvič mi vemo (Aratov bi moral reči: čitali smo v knjigah . . .) . . . mi vemo, da se prevzetnost družu z lahkomišljenim vedenjem; a drugič je ona, taka prevzetnica, naznanila snidenje človeku, kateri jo je utegnil prezirati . . . in jo je tudi preziral . . . pa še na javnem mestu, na bulvardu!“ Tu se je Aratov domislil vsega prizora na bulvardu — in vpra-

šal je samega sebe: ali je res preziral Klaro? — Ne, odgovoril je v mislih . . . To je bilo drugo čuvstvo . . . čuvstvo nerazumljenja . . . nezaupljivosti! — „Nesčastnaja Klara!“ mu je vedno odmevalo v glavi. — Da, nesčastnaja, mislil je . . . to je najprimernejša beseda. — Jaz sem vsega kriv. — Prav mi je povedala, da je nesem razumel. Škoda! — Tako znamenito bitje šlo je mimo, a jaz se nesem potrudil zanj, pahnil sem je od sebe . . . Pa nič ne de, saj še ni konec mojega življenja. Morda se mi pa še ponudi kaka taka prilika!

— Pa zakaj je ona ravno mene izbrala! Pogledal se je v zrkalo. — Kaj je na meni posebnega? — Tak obraz . . . kakeršni so drugi obrazi . . . Sicer pa tudi ona ni bila krasotica.

Krasotica ni bila . . . a kakšen živ obraz je imela! negibljiv . . . pa vender živ! Takega obraza še nesem videl. — In tudi je bila jako nadarjena . . . to se ne more dvomiti. Njen talent bil je še divji, surov in nerazvit . . . pa verjetno velik. — In jaz sem jo tudi v tem oziru krivo sodil. — Aratov se je spomnil literarno-muzikaličnega jutra . . . in zapazil je, da se je neizrečeno jasno spominal vsake besede, katero je pela ali govorila, vsacega napeva . . . Iz vsega, kar se je spominal, sklepal je, da je bila izreden talent.

— In vse to je zdaj v grobu, kamor je ona pahnila samo sebe . . . Kar se tiče mene . . . Jaz nesem kriv! Bilo bi smešno misliti, da bi bil jaz kriv. — Aratov je mislil, ko bi bilo na njem tudi „kaj tacega“ — jo je njegovo obnašanje pri njunem snidenju gotovo razčaralo . . . Zato se je pa ona tudi tako trdosrčno zasmejala za slovo. — In kje so dokazi, da se je ona otrovala zaradi nesrečne ljubezni? — Ljudem takega značaja se lahko življenje pristudi. Da, Kupfer imel je prav: samo živeti se je bila naveličala.

Napram uspehom in čislanju? — Aratov se je zamislil. — Njemu je bilo po godu to psihološko pretresovanje, katerega se je poprijel. Ker ni bil prej vajužen ženstva, ni vedel, kako važno je bilo zanj to neutrudljivo preiskovanje ženskega srca.

„Umetnost“, nadaljeval je svoja premišljevanja, „sama“ ni zadovoljila in napolnila njenega srca. Pravi umetniki žive samo za umetnost, za gledališče . . . Drugi pa venejo in hirajo od tega, kar so imeli za svoj poklic . . . Bila je samo diletantka.“

Aratov se je zopet zamislil. Ne, beseda „diletantka“ se ne strinja z njenim živim obrazom, s temi očmi . . .

In pred njim se je pokazala Klara, z vzdigne-

vati se v vojski ter pridobivati si spoštovanje Poljakov. Ali za ustaje l. 1831. (proti Rusom) bili so maloruski Židje za Poljake, poljski in litovski pa za Ruse, za to so jih Poljaki strašno obojevali — vse, moške, ženske in otroke, posebno pa poljski general Rožicki, ki je dejal glede židovskih otrok: „Ko odrastejo, bodo vsi ogleduhi; za to je bolje, da se jih prej rešimo“. Židje so bili junaškim Poljakom vendar preveč juho osolili!

Ko je Rusija Poljake umirila, bili so vsi Židje, ne samo poljski in litovski, mar tudi maloruski na njeni strani; poznanjski borili so se strastno za nemstvo, a gališki so si poljsko gospodo in kmeta ekonomično podvrgavali. Neki pa so se začeli pečati z znanostjo in umetnostmi — doma, ali pa kot emigrantje, posebno na Francoskem — z jednim glavnim namenom, da bi si odprli pot v vse kroge. Mej njimi je bil Klačko, prvi znameniti židovsko-poljski časnikar. Namen je bil očiten, da „bratje Mojzesove vere“ dobe v roke ves polonizem. Zanimivo pa je, da se oni najbolj bore proti slogi mej Rusi in Poljaki, da se Poljaki vrnejo k slovanstvu in izhodu. Vsi se bore, da bi poljsko krono dobil kak nemški princ in, ko so jo ponujali Poljaki knezu Adamu Čartoryskemu, uprli so se židje, vse izdali Berlinu in Beču, ker jim je bil ruski veliki knez ali pa knez Adam Čartoryski čisto jednako — zopern.

V poljski emigraciji 1831. l. bilo je samo nekoliko židovskih častnikov, 1848. l. pa so poslali Židje nekaj več „svojih ljudij“ Magjarom na pomoč, iz katerih je potem samo jeden, Mahmud-Hamdi paša postal bolj glasovit. Bil je ordinarec pri Görgeyu in potem v turški vojski, boril se je proti Bošnjakom ter je leta 1854. sodeloval v krimski vojski. V zadnji vojski na Balkanu bil je kot general-lajtenant na čelu diviziji, ki se je borila proti Črnogorcem. Stojecemu pod Grahovem sanjalo se mu je enkrat, da je popolnem potolkel Črnogorce ter zaplenil kneza in vso njegovo vojsko ter zavzel Cetinje. Te sanje poročil je sultanu, pozabivši dodati, da so kot sanje samo — dober znak. V Carigradu je bilo občno veselje: Mahmuda je sultan povišal v pravega generala, imenoval ga za glavnega zapovednika vseh turških vojsk v Črnigori in Albaniji, ter poslal mu pobočnika, da mu vse to javi. Drugi dan potem, ko je bil Mahmud poslal svoje sanje, bil je zares — popolnem potolčen ter ga je na begu srečal sultanov pobočnik. Drug poljski Žid bil je Ibrahim-paša.

V Carigrad se je bilo naletelo mnogo Židov. Pri Turkih mora imeti vsako pleme, vsaka družina svojega glavarja. Teh Židov pa se je vsak branil; španjski glavar, ki je nekako glavar vseh izhodnih Židov, jih ni hotel; se ve, da krščanski patrijarhi pa tudi ne, in tako so bili ti Židje zapisani v turške

— kozake. Dva eskadrona teh junakov vojevala sta potem za Italijo pri Novari itd. Pri zadnji poljski ustaji (l. 1863.) pa so bili Židje popolnem mirni — po ukazu iz Nemškega: kupčevali so, pazili na vse in javljali — Nemcem. Ta nesrečna ustaja je nekoliko pomirila poljski bojni duh: zameailo ga je umetništvo, pobožnost, „geschäft“ in pa tihi gnjev na rusko vladu ter verni jej poljski narod. Tudi Židje so hoteli biti umetniki, pa so postali — časnikarji, sodniki in pokrovitelji vseh umetnostij. Časnikarstvo, bankirstvo in vsakovrstna kupčija je Židom zopet pomogla do velicega upliva.

„Z Nemci delati proti slovanstvu, z jezuiti proti pravoslavju, hujskati Poljake v sovraštvo proti Rusiji, tolažiti jih z nado, da bodo dobili tudi Šlezko, najbolj pa odvrčati Poljake od izhoda (slovanstva), ter jih vleči z vsemi močmi na zapad, na zadnje jačati civilizacijo in vero, kakor bi ravno zapovedali Tevtoni, Švabi in jezuitje: to je njihov poklic in njihova politika.“

Krščanski Poljaki ne trpe socializmov niti nihilizmov; poljski Židje jih imajo radi, da bi z njihovo pomočjo podvrgli si svoje bivše poljske gospodarje: „za to pošiljajo mej nihiliste in socialiste svoje ljudi, ljudi Talmuda, kakor je Barski in tutti quanti.“ Ruski Poljaki se srdé, a židi napredujejo in bodo daleč dospeli, daleč: v Varšavi in celo v Lvovu ter Krakovu so polovica ali so celo dve tretjini izdateljev in časnikarjev krščeni ali nekrščeni, plemeniti ali neplemeniti — Židje. Oni znajo pisati mirno, pa vender „ščipljejo in grizejo kakor stenice in uši in bolhe vse one, kdor se jim ne dopada, t. j. kdor se ne dopada Tevtonom in Švabom“. Vse gorje pripisavati ruski vladi, pa tako, da jih vender cenzura ne zaseže, a vse dobro Poljakom, to je taktika, po kateri se ravna vse židovsko časnikarstvo v ruski Poljski. Dalje oni skrivajo diplomatsko in drugo moč Rusije, priljubljenost in pomen Rusije v slovanstvu. In vender „so mej Poljaki celo slavjanofili, strastni in znanstveno prepričani, in vsi so z malimi izjemami na strani Slovanov (t. j. Rusije), ker Poljaki kraj vseh svojih zmot in svoje nesrečne jeze proti Rusom imajo plemenito, slovansko srce.“ Beč in Berlin jih odvrčata od slovanstva. „Ali nas, Poljake, obvaruj Bog, da bi mi bili z Nemci, svojimi neprijatelji. Daj pa Bog, da bi mi bili vselej in povsodi s Slovani-Rusi, svojimi enoplemenimi brati. Taka je božja volja, taka je naša dolžnost.“

S temi besedami končuje Čajkovski, ki je v dolgem in zanimivem svojem življenji (star je čez 80 let) mnogo izkusil in prišel do tako odločnega, žalibog mej Poljaki še redkega prepričanja, da morajo Poljaki in Rusi živeti v miru in bratski slogi. Kako iskreno, kako goreče želimo mi Slovenci ple-

menitemu blagorodnemu poljskemu narodu vsako srečo, vsak uspeh, materialni, politični in kulturni, posebno pa želimo široko-bratskega, slovanskega mišljenja, ker jedino v njem je stalna moč in bodočnost tako goreče ljubljene Poljske.

Iz Zagreba 22. avgusta.

Včeraj pričele so se na Dunaji pod predsedstvom cesarja ministerske konference, ki se tičejo osobito Zagrebških zadev. Grof Pejačević imel je danes konferenco s Tiszo in z Bedekovićem. Ban razlagal je ogerskemu ministerskemu predsedniku potrebo, da se z prenatrženimi naredbami ne proizroči nova razburjenost v Zagrebu. Grof Pejačević bode poklican tudi k cesarju, da poroča o dogodkih v Zagrebu. Posvetovanje ogerskih ministrov pod predsedstvom cesarja pričelo je ob 1. uri in predmet bili so mu večinoma dogodki v Zagrebu in v Budimpešti.

Glede vprašanja Zagrebških grbov ukrenilo se je, da se uvede status quo ante, a pri tem v poštev jemlje občutljivost Hrvatov. Nasprotstva mej banom in ogerskimi ministri v tej zadevi poravnala so se po posredovanji cesarja.

Grof Rihard Sermage pristopil je izjavi v Zagrebu bivačih članov narodne stranke v zadevi dogodkov zadnjih dnij. Predsedstvo stranke dalo je priliko tudi zunaj Zagreba bivačim članom, pridružiti se tej izjavi.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 23. avgusta.

Ministerski svet vršil se je včeraj ob 2. po poludne pod predsedstvom cesarjevim. Zjutraj je bil ogerski premier Tisza pri cesarji v avdijenco vzprejet, za njim pa tudi hrvatski minister Bedeković. Pred skupnim svetom posvetovali so se na Dunaji bivači ogerski ministri, katerim se je pridružil tudi še naučni minister Trefort. Rezultat skupnega sveta ni še znan. Predmet pa so mu bili gotovo Zagrebški izgrede, ker bode čez kake tri dni zopet vzajemna seja ministrov, da se določi skupni budget in pa predloge za delegacije.

Ob priliki skotiranja **gorenjeavstrijske** deželne blagajnice zasledila se je defraudacija 50.000 gld zemljske odveze. Poizneverjene vrednostne papirje zastavil je bil vodja Hagenauer v branilnici. Hagenauerja so prijeli v Monakovem ter deželna blagajna nema s tem nobene škode, ker je sodgovorni kontrolor zelo premožen.

Dunajski fakijski listi prizadevajo si na moč, da bi **Zagrebške izgrede** raztegnili do državne afere ter ščuvajo Magjare ne le proti Hrvatom, temveč tudi proti Slovanom tostranske državne polovice. Peštanski oficijozni „Nemzet“, ki je s početka zahteval strahovanje Hrvatov in se ni zadovoljil z zadostjenjem, se je zdaj nekoliko ohladil ter se

nimi ustni in s stisnjenima rokama, njene oči bile so vanj obrnene in zalivale so jih solze . . .

„Oh, ni treba, ni treba . . .“, zašepetal je . . . Čemu?“

Tako je minul cel dan. Pri kosilu pogovarjal se je Aratov mnogo s Platošo, povpraševal jo je o starih časih, katerih se je ona tudi slabo spominjala in pripovedovala jako slabo, kajti ni bila zgovorna, — razen z Jakobom vse svoje življenje ni skoraj z nikomur govorila. Ona je bila vesela, da je bil on danes tako dober in priazen.

Tako minul je dan . . . nastopila je noč.

XI.

Začela se je dobro — kmalu je zaspal — in ko je prišla teta po prstih, da bi ga trikrat prekrizala — ona je to delala vsak večer — je že on spal in mirno dihal kakor dete. Malo pred solnčnim vzhodom se je prebudil.

Sanjalo se mu je, da je hodil po s kamni posejanej stepi pod sivim nebom. Mej kamni se je vila steza; on korakal je po njej.

Kar se je vzdignil pred njim nek oblak. On se je zagladal vanj; oblaček se je spremenil v žensko s svetlim pasom okrog ledij. Hitela je proč. On ni videl niti njenega obraza, niti njenih las . . . zakrivala jo je dolga tančica. Pa on je hitel za njo, da

bi jo pogledal v oči. Bolj je hitel — hitreje je šla pred njim.

Na stezi ležal je širok ploščat kamen, podoben grobnej plošči. Zagrajal je stezo. Ženska je obstala. Aratov tekel je k njej — pa vender ni videl njenih oči, kajti bile so zaprte. Njen obraz bil je bel kakor sneg, njene roke so mirno visele. Podobna je bila kipu.

Počasi, ne da bi se ganila s kakim udom, pala je nazaj na tla . . . In Aratov leži poleg nje, stegnen kakor kip — roke imel je sklenene, kakor mrtvec.

Ženska je zdaj ustala in šla proč. Aratov je tudi hotel ustati . . . pa še ganiti in rok raztegniti ne more — in samo obupno gleda za njo.

Ženska se hitro obrne — in on vidi svitle oči na živem, njemu neznanem obrazu. Ona se mu je zasmijala in mahala mu z roko . . . a on se pa vender ganiti ne more.

Ona se je zasmijala — in hitro odšla, kimaje z glavo, na katerej se je rudečil venec iz rož.

Aratov bi bil rad zakričal, in napenjal je vse sile, da bi premagal to tiščanje . . .

Na enkrat je vse okrog njega potemnelo — in ženska se je vrnila k njemu. Pa to ni bil več mrtvec kip . . . bila je Klara. Obstala je pred

njim, položila roki navskriž in gledala je nanj. Njena ustna bila so stisnena — pa Aratov zaslišal je besede: — „Če hočeš znati, kdo sem, pojdi tja!“

— Kam? — vprašal je on.

— Tja! — zasliši se zdihujoči glas. — Tja!

Aratov se je prebudil, vzignil, prižgal svečo, ki je stala na nočnej mizici — pa ni ustal — temveč sedel je dolgo, da se je ves prehladil, in oziral se je okrog. Zdelo se mu je, da se je z njim nekaj zgodilo; odkar je šel spat, da se ga je polastila neka skrivna moč. „Da, ali je to mogoče?“ jecljal je, „ali se res nahaja taka sila?“

V postelji ni mogel več ostati. Tiho se je oblekel — in do jutra hodil po sobi. In čuda! Na Klaro ni več mislil — in zato ni mislil, ker je sklenil že drugi dan odpotovati v Kazan.

Mislil je samo na to potovanje, kako bi vse uredil in kaj bi vzel seboj — ter da tam on vse izvé — in se umiri. — „Če ne pojdeš“, sodil je sam v sebi — „pa še prideš ob pamet!“ Bal se je tega, bal se je svojih živcev. Prepričan je bil, da ga, kadar tam vse izve in vidi — mine vsa razdraženost — kakor ono ponočno pritiskanje. „In za ta pot potrebuješ samo jeden teden“, mislil je . . . „Kaj je to jeden teden! drugače se ne umiriš.“

(Dalje prih.)

ostro obrača proti rečenim hujšakem, posebno pa tudi proti šovinističnemu „Pesti Napló.“ Govoreč o članku poslednjega pravi „Nemzet“, da se državne zadeve ne rešujejo z bramabaziranjem, nego s taktom. „Ogrske državi kakor tudi hrvaški vladi pristuje zadostenje za Zagrebski škandal. To se bo dalo, ne da zahtevamo Bog ve kaj. Na Madagaskarji razžalil se je precej hudo zastop in prapor Velike Britanije, vendar pa si zato Francija in Anglija niste v laseh. In vendar se gre tamkaj za važnejše interese in faktorje, kakor je naše vprašanje o grbih.“

Vnanje države.

Ruski car in carica podasta se jutri v Kopen (Kopenhagen), kjer nameravata več tednov ostati. — Poročilo iz Varšave zaznamuje vse začnje čase razširjajoče se vesti o pomnoženju ruskih garnizij ob pruski meji kot zelo pretirane. Kakor trdi dobro poučeni krogi, gre se le za navadno razpostavljenje vojske, da se bolj natanko čuva carinska meja ter uspešnje zabrani tihotapstvo.

Gubernator Moskovski knez Dolgorukov po tuje v kratkem v Berlin, da se zahvali za podeljeni mu črni orlov red, od ondot pa na Dunaj, zahvalit se za podeljeni veliki križ Štefanovga reda. Po svojem povratku pa bode odstopil od svoje službe, katero opravlja že dolgo vrsto let, ter se bode podal v pokoj. Dolgorukov je namreč že zelo star, 77 let, ter ga je samo želja, da ostane mej kronanjem carjevim še v službi, nujala, da ni že prej zapustil svojega mesta.

Pariški „Figaro“ popisuje verodostojno pravi položaj v Španiji. Posebno se poudarja, da nema ustanek v Badajozu nobenega resnega pomena ter da ustanek v Seu de Urgel ni trajal šest dni, nego jedva deset ur. Kar zadeva dogodkov v Cataloniji, je le toliko res, da se je kakih dvajset banditov poskrilo v goré „Figaro“ pravi, da sta general Quesada in pa španjski poslanik v Parizu vojnemu ministru Martinezu Camposu že pred nekim časom poročala o nekakem revolucionarnem gibanju v španjske vojski, da pa ima kabinet v vojsko in prebivalstvo najboljše zaupanje. In v resnici se zatrjuje, da se ni noben general ali kak višji aktivni častnik na kakršnen koli način udeležil zadnjih nemirov. Telegrafska poročila iz Madrida naznanjajo, da se je žandarmerija zopet podala v svoja prejšnja stanišča, ter da je po vsej Španiji nastal prejšnji mir.

Dopisi.

Iz Zagreba 22. avg. [Izv. dopis.] Danes zjutraj ob 8. uri spremili smo na pokopališče prvo žrtvo, ki je vsled dobljenih ran padla v boji proti magjarskim nadpisom. Ta nesrečna žrtva je Luka Stiplošek, mizarski pomočnik, še le 19 let star, rojen iz Desiniča v Svetokriškej podžupaniji, na štajerske meji. 14. t. m. zvečer udaril ga je stražar s sabljo po glavi ter ga do možganov usekal in, ko se je revež zgrabil z rokama za okrvavljeno glavo, mu je neka druga živina še čez rokó dala ter mu na jednej roki prste odsekala. Ko se je zvedelo, da je nesrečnež umrl, se je koj sestavil odbor, ki se je za slovesni spreved pobrinil. V par urah je bilo denarja nekoliko stotin nabranih. Gotovo v vsako hišo se je prinesel „Partezettel“, na katerem se je bralo: „Ostanci prve žrtve, padše v borbi za narodne svetinje“ itd. Spreved je bil odločen za večeraj popoldne, ker je pa ravno večeraj bil velik kraljevski somenj, se je policija izgredov bala, ter je napovedan že spreved prepovedala in odgodila za danes ob 8. uri, na kateri se je zbralo najmanj 5.000 ljudi, največ se ve da obrtnikov in rokodelcev, pa tudi inteligencije je bilo dovolj. Celo aristokratije odprli so svoja okna ter gledali velikansko mrtvaško procesijo, ki je nedolžno žrtvo tiho in mirno spremljevala do hladnega groba. V prvem nadstropji nekdanje Hatzove hiše se je zbrala tudi naša politička aristokracija, ki je tudi gotovo z tožnim srcem gledala žalostno slovesnost, ki nas je tako živo spominjala leta 1845., ko so na slični način Zagrebski meščani spremljevali na pokopališče nedolžne žrtve z velikanskim nadpisom: „Hodie mihi, cras tibi.“ Na pokopališču, ko so truplo ranjcega spustili v grob, zadonelo je iz vseh grl: „Slava nedužnoj žrtvi!“ Vladni policajni poverjenik hotel je nekoliko vojaške parade pri tej slovesnosti imeti, ali meščani Zagrebski prevzeli so odgovornost za mir na se, ter je ta nepotrebna parada izostala. Odbor, ki je celo to stvar ravnal, se je pobrinil, da se pokojnemu Luki Stiplošku napravi lep nagrobni spominek in da se ranjcega hrvaška mladost večkrat spominja.

minek in da se ranjcega hrvaška mladost večkrat spominja.

Zlati mir se je zopet povrnil v naše mesto. Vojaki, ki so se sprehajali z nataknenimi bajoneti po Zagrebskih ulicah, so se tudi vrnili v svoje kasarne. Nesposobnemu Pluščecu se je policajni odsek definitivno vzel, ter se je v ta odsek postavil g. Zorac, ki bo menda vendar nekoliko okretnejši in uljudniši od svojega prednika, kateremu za nič ni bilo toliko mar, kakor za don-juanske love. —

Zadnji naš ulični kraval — kakor ga Peštanski časopisi imenujejo — probudil je tudi vodje naše saborske večine iz spanja. Koj drugi dan, ko so se okna pobila, posvetovali so se tukaj živeči narodni zastopniki, ki so desna roka vladi, kaj je storiti, ter so skenili objaviti svetu s posebno proklamacijo, da oni nobene vlade ne bojo podpirali, katera bi mirno gledala, da se nagodbene ustanove z magjarskimi nadpisi žalijo. Pod to proklamacijo je celo Vilmoš Hatz podpisan, človek sicer nedolžen, brez vsake višje izobražbe, bolj kmet nego kaj družega, ali hujši Magjaron od samih Magjarov. Ljudje, ki ne politikujejo od včeraj, pravijo: Če se že ljudje à la Hatz podpisujejo na take proklamacije, mora biti v njihovem krogu vendar poštalenski strah in vražje nepravilike. — Ko boste ta moj dopis brali, se je neki Dunajska ministerska konferenca, v katero so bili poklicani tudi hrvaški ban grof Pejačević in hrvaški minister grof Bedeković, že končala in njeni sklepi bojo vam že znani. Hrvate ne bo iznenadil noben sklep, bodi si kakoršen koli. Hrvati so prav blage, ovčje narave — kakor sploh Slovani — no včasih so pa tudi besneči tigri, — oboje so že večkrat dokazali.

Iz Trsta 22. avgusta. [Izv. dop.] Zdaj, ko se je razburjenost plegla in so se duhovi pomirili, zdi se mi primerno, da kaj o naših stvareh iz Trsta poročam.

Pred vsem vsak pametni človek hudo obsoja vlado, namreč namestništvo, da se pod njegovim vladanjem leto za leto godé neodpustljivi škandali, da irredenta z repom zvija. Nobena vlada ne bi pripuščala tega, kar je v Trstu irredentarjem dovoljeno: da izhaja list „Indipendente“, kateri le za laške interese onkraj Idre piše. Ko je naš presvitli cesar pohodil Kranjsko in Štiro, ni omenil niti z jedno črko tega važnega dogodka, če se pa v Italiji le lovski dvorni pes goni, že popiše cele strani, kaj se, ko se kdo kraljeve rodbine kam pelje.

Da je 17. t. m. zvečer počila petarda v Lipškem vrtu, sem že objavil; da je potem ljudstvo laško telovadnico razbilo, se ni čuditi, saj je vlada, ko je lani razpustila to rovarsko gnezdo o priliki Garibaldijeve smrti, letos zopet potrdila pravila „Ginnastiki“, v katerem društvu se nahajajo isti udje, ko prej. Vlada si je morala vsaj blamažo prihraniti, katero žanje dan za dnevom v Trstu. Slovenci se v te tepeže in demonstracije neso mešali, ker Lahoni očitno proti nam ne upajo demonstrirati, kajti dobro znajo, da smo **tukaj** in da bi demonstracija proti Slovanom v Trstu, bodi si s petardo ali drugima napadi, užgala hud boj, v katerem bi Lahoni jedenkrat za vselej našesčkani bili, in bi na svoji narodnosti temelj zgubili.

V Trstu obstoje društva, katera so za orožje v velikih krogih, pravi klakérji neki osobi, katera potrebuje takih gnjilih stebrov, da se obdrži na površji, da poroča potem na Dunaj, kako je vse avstrijskega mišljenja, in zakriva ostudno stran irredentizma, ki pod njegovo senco cvete in se razvija.

Neko mlado društvo, „Avstrija“, v katerem so sami mladi ljudje, nastalo je zaradi tega, da zažiga kadilo maliku, katerega izrek „Es wird schon besser“ že vrabci poznajo. To društvo priredilo je na cesarjev rojstni dan velikansko veselico na vrtu pri „Novem svetu“, katera je stala nad 2000 gld. Ti kadilonosci povabili so tudi slovanska društva in razposlali nekoliko ustopnic; toda nobeno slovansko društvo ni bilo oficijalno zastopano, ker so do tični odbori prevideli, kaj se za tem plaščem skriva.

Gotovo ne more nihče našemu narodu odrekati lojalnosti, to smo pri vsakej priliki pokazali, ko

je bil cesar tu in cesarjevič, kakor ob družih prilikah; a „statisti“ na gledišči nečemo biti in ne služiti takim navideznim igračam. Zalibog, da so pa mej nami tudi nekateri, ki so omreženi in impregnirani, brez trdnega značaja, da jih vsak lahko cukne, rukne, kakor Koseski poje. Sploh v Trstu manjka Slovanom značajnega, energičnega vodje in zraven pa neustrašljivih delavcev agitatorjev, kakeršne imajo lahoni. Nabergoj je vse hvale vreden, njegov pot je siguren, politika izgledna: ali kaj pomaga, ker je na Proseku oddaljen in največ pa v državnem zboru, mej tem ko v Trstu pogrešamo tacega, in je narodna stvar le valovita brez vodstva in meri. Da bi Tržaški Slovenci imeli slovenskega poštenega in večkega odvjetnika, kateri bi neustrašljivo razpel narodni prapor, in se ne stiskal ala Bazjak v razne plašče, utemeljil bi se naš narod tako, da bi se izgledovali iz družih pokrajin nad Tržacani. Zraven pa bi imel toliko posla, da bi se lahko v kočiji vozil in dobro živel.

Pod tako vlado bomo pa Tržaški Slovenci še dalje brez dobrih voditeljev sami nase in na srečo in prihodnost Slovanov navezani delali, da se ne utopimo v morji irredente.

Domače stvari.

— (Presvitli cesar) podaril je občini Dobračevo pri Žireh 200 gld. za pozidanje zvonika tamošnje podružnice.

— (Umrli) je 21. t. m. v bolnici v Trstu za otrovanjem krvi gosp. Fran Mohorčič, posestnik, bivši deželni poslanec in župan, odlikovan z zlatim križcem za zasluge. Pokojnik bil je oče sedanjega poslanca g. Raj. Mohorčiča v Sežani. Pogreb je danes. Lahka mu zemljica!

— (Konschegg — ubijalec.) Včerajšnja „N. Fr. Presse“ ima dopis iz Ljubljane, v katerem se pripoveduje, da so bili pred nekoliko dnevi na sv. Petra cesti štirje mladi dečki, sinovi poštenih nemško-mislečih starišev, od 10 slovenskih telovadcev napadeni in „ohne jede Veranlassung halbtodt geschlagen“. Ker nihče ničesar ne ve o teh štirih na pol mrtvih nemškutarskih dečkih, je brezdvobeno, da je zopet jedenkrat vzkipele Konschegg-ova krvoločna narava in — posledica bile so štiri žrtve na jedenkrat.

— (Kapitel) frančiškanske provincije sv. Križa vršil se je večeraj v tukajšnjem frančiškanskem samostanu pod vodstvom iz Rima došlega generalnega vizitatorja o. Gaudentia Gugenbauer-ja. Došlo je mnogo oo. frančiškanov iz Spodnje Štajerske, Istre, Goriškega, Kranjske in Hrvatske. Provincijalom bil je izvoljen o. Bonaventura Laur. Sell iz samostana v Trsatu, kustosom bivši provincijal o. Fridericus Hönigman, defintorji oo. Joanes Ev. Franjo Žibrat, gvardijan v Karlovcu, Calistus Medić, gvardijan v Ljubljani, Pacificus Fister, podvodja v bogoslovji v Gorici in Atanazij Krajnik v Nazaretu. Gvardijani in drugi dostojanstveniki za posamične samostane izvolijo se danes.

— (Cesta mimo redute) se je tudi makadamizirala. S tem odpravljen je prejšnji ropot voz in menda več ne bode treba zapirati prometa z verigama, kadar zboruje deželni zbor.

— (Brezsrčna mati.) Danes opoldne videli so delavci na Fužinah ne o žensko z majheno korbico v roki, katero je pred gradom pustila in odšla. V korbici našli so komaj par dni starega otroka. Gospa Terpinčeva velela je otroka nesti na magistrat, kamor so ga prinesli popoldne.

— (Za hmeljarje.) Cena južno-štajerskega hmelja poskočila je v Norimbergu zopet od 300 na 360—375 mark za 50 klg.

— (Razpisana je služba) družega učitelja na dvorazrednici na Studenci. Plača 400 gld. Prošnje do konca t. m. na okrajni šolski svet v Ljubljani.

— (Razpisani službi v Gorici.) Na izobraževališči za učiteljice ter deški vadnici služba pomožnega učitelja s plačo vadniškega podučitelja. Prosilec mora biti zmožen poučevati predmete meščanskih šol, 3. skupine, razven tega risanje

na pripravnici, ter mora umeti nemški in pa italijanski, oziroma slovenski. — Na nemški državni realni mesto učitelja veronauka. Razen predpisanih zmožnostij treba dokazati znanje italijanščine in slovenščine. — Prošnje (za prvo službo do konec avgusta, za drugo do 20. septembra) na predsedstvo deželnega šolskega sveta za Goriško in Gradiško v Trstu.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 23. avgusta. Cesar vzprejel v avdijenciji danes Dunajskega župana in oba podžupana z imedijatno ulogo zastran decentralizacije železnic. Cesar odgovoril je deputaciji, da bode uvažal imedijatno ulogo, da Mu je pa znano, da gre tu le za tehnične in upravne navedbe. Bati se ni ničesar. On je imel vedno blagor Dunajskega mesta pred očmi in tudi vlada si vedno prizadeva, varovati mestne koristi.

Poreč 23. avgusta. Slovanski poslanci izjavili so predsedniku deželnega zbora, da je po obnašanju večine in občinstva njih narodnost in njih značaj žaljen, da tedaj ostavijo Poreč. Predsednik Vidulich odgovoril je pismeno in globoko obžaloval izgrede. Slovanski poslanci ostavili so že Poreč, prej pa so brzojavno obširno poročali grofu Taaffe-u o vseh dogodkih, ter konečno najodločneje protestovali proti postopanju večine.

London 23. avgusta. „Times“ poročajo iz Hongkonga: 2000 Francozov, 500 žolnih praporov (gelbflaggen = kitajska vojska) napredujejo od Hanoi-a, trčili so 15. t. m. pri Phukai-ji, sedem milj od Hanoi-a, na sovražnika. Del Francozov prisiljen, pomikati se nazaj, osrednji oddelek zasel je Phukai, a to mesto kmalu zapustil. Izgube Francozov: 2 častnika in 15 mož mrtvih, 70 ranjenih.

Pozivi!

Slovanska vseučiliška mladež na Dunaji, zastopana po posebnem, v to svrhu sestavljenem odboru, sklenila je, da se izroči ob svečanosti, ki se bo vršila koncem novembra t. l. na čast 70 letnice g. dvornega svetnika in profesorja dra. Frana viteza Miklošiča, jubilarju mej drugim album njegovih slušateljev in slavistov v obče. Naprosijo se tedaj vsi gospodje slavisti in vsi nekdanji učenci g. prof. Miklošiča, da blagovolijo poslati svojo fotografijo v vizitnem formatu in z lastnoročnim podpisom pod naslovom: Akademický spolek, Wien, VIII., Neudeggasse 23, in sicer čim hitreje mogoče, da se odbor zamore skoraj odločiti za obseg albuma.

Ob enem goji odbor prijetno nado, da z obzirom na osebo in prevelike zasluge jubilara nje eden slavist ne bode zamudil prilike, da izrazi svoje spoštovanje največjemu živečemu slavistu ter pripomore s tem k povzvišenju te svečanosti.

Ker bo pa album in njega ukras stal mnogo stroškov, prosi se, da se priloži fotografiji prosto voljni dones-k.

Na Dunaji, meseca avgusta 1883.

Za slavnostni odbor:

Dr. Lecejsky I. r., Jaroslav Kalandra I. r.,
predsednik. tajnik.

Za odbor akad. društva „Slovenije“:

Cand. phil. M. Murko, Stud. jur. Drag. Triller,
t. č. predsednik. t. č. tajnik.

Naprosijo se vsi p. n. slovenski listi, da blagovolijo ponatisniti ta poziv.

Oklic.

Južno-štirsko hmeljarsko društvo v Žavci naznanja vsem hmeljskim trgovcem, pivovarjem in producentom hmelja, da bode prvi hmeljski sejm v Žavci v sredo dne 5. septembra; letos postavi se na sejm 2—3000 centov hmelja, drugo leto do 6000 centov.

Hmeljski sejm bodo od 5. septembra začeli vsako sredo in soboto septembra in oktobra; ka-

dar je pa v sredo ali soboto praznik, bode sejm drugi dan.

Naznanja se še, da je Savinjski hmelj vsled svoje finosti in ker ima veliko lupulina pri pivovarjih jako priljubljen in je vprašanje po njem vedno živahnejše.

Žavec 20. avgusta 1883.

Odbor južno-štirskega hmeljarskega društva v Žavci.

PROGRAM

za po

konjerejskem društvu štajerskem

v soboto 1. septembra 1883 v Žavci

napravljeno

premiranje konj.

Začne se točno ob 9. uri zjutraj.

Darila v srebru.

a) Za tri- in štiriletne neobrejene kobile, za štiri- in petletne obrejene kobile, za žrebetince:

1. darilo	40	gld.
2. „	30	„
3. „ (deželno darilo)	25	„
4. „	20	„
5. „	20	„
6. „	20	„
7. „ (dar okraja Gornje-gradskega)	20	„
8. „	15	„
9. „	15	„
10. „	15	„
11. „ (deželno darilo)	15	„
12. „ (dar okraja Vranskega)	15	„
13. „ (dar okraja Celjskega)	15	„
14. „ (dar okraja Slovenje-graškega)	15	„
15. „	10	„
16. „	10	„
17. „ (dar okraja Celjskega)	10	„
18. „ (dar okraja Konjiškega)	10	„
19. „ (dar okraja Gornje-gradskega)	10	„
Skupaj	330	gld.

b) Za jedno- in dveletne žrebice:

1. darilo	25	gld.
2. „ (deželno darilo)	20	„
3. „	20	„
4. „	15	„
5. „	15	„
6. „ (dar okraja Vranskega)	15	„
7. „ (dar okraja Celjskega)	15	„
8. „	10	„
9. „	10	„
10. „ (deželno darilo)	10	„
11. „ (dar okraja Celjskega)	10	„
12. „ (dar okraja Konjiškega)	10	„
13. „ (dar okraja Gornje-gradskega)	10	„
14. „ (dar okraja Gornje-gradskega)	10	„
15. „ (dar okraja Slovenje-graškega)	10	„
Skupaj	205	gld.

Konkurirati zamorejo vse vrste plemenskih kobil in žrebic za teško vožnjo iz okrajnega glavarstva Celjskega in Slovenje-graškega.

Zraven predstojecih daril delile se bodo tudi od strani vis. c. kr. ministerstva za poljedelstvo srebrne in bronaste svetinje in priznalne diplome.

Darila od korporacij ali od privatnih podarjena se morejo le konjem dotičnih okrajev priznati.

V poseben pozor.

Po § 8. postavbe od 29. februarja 1880., ka-
tera zadeva obrambo in odstranjenje nalezljivih ži-

Umri so v Ljubljani:

18. avgusta: Marija Zupanc, delavčeva hči, 6 tednov, Tržaška cesta št. 35, za božjastjo.

19. avgusta: Marija Pogačnik, gostija, 74 let, Špitalske ulice št. 3, za rakom. — Avguštin Hren, hišnega posestnika sin, 10 dnij, Gradaške ulice št. 20, za čeljustnim krčem.

20. avgusta: Franja Rudolf, pomočnega uradnika žena, 45 let, Florjanske ulice št. 38, za rakom. — Marija Kraps, nadlovčeva žena, 22 let, Kolodvorske ulice št. 4, za jetiko. — Fran Mejač, pleskar, 37 let, Hrenove ulice št. 15, za vnetjem možganske kožice. — Matija Zupančič, uradni sluga, 54 let, Kolezijske ulice št. 4, za ostrupljeno krvjo.

V deželni bolnici:

13. avgusta: Marija Regar, dekla, 22 let, za jetiko.

16. avgusta: Fran Oblak, gostič, 67 let, za oslabiljenjem močij.

18. avgusta: Fran Čepelnik, dninar, 57 let, za plučno vnetico. — Fran Štrukelj, dninar, 73 let, za oslabiljenjem v starosti. — Reza Šatler, dekla, 24 let, za jetiko.

vinjskih boleznij, drž. zak. od 14. aprila 1880., XIV. kom. št. 35, se morajo tudi v notranjem prometu za prežvekovalce, konje in svinje, katere se na živinski ogled (premiranje) priženo, živinski listi s seboj prinesiti.

Zategadelj mora vsak, kateri hoče konje in žrebete k premiranju gnati, po postavi napravljen živinski list od občinskega predstojništva imeti, da se more z istim izkazati.

Vsled storjenega sklepa dne 21. junija 1879 obhaja komisija po dovršenem premiranju sejo, pri kateri se ima razgovarjati o uspehih premiranja, dalje o željah posestnikov konjerejcev in o potrebščinah okoličnih v konjerejskem oziru.

Konjerejci se tedaj pozivljejo, da svoje želje pri gospodih okrajnih predstojnikih bodi si že poprej ali vsaj na dan premiranja naznanijo, da je mogoče o istih se takoj posvetovati.

Predpeljava konj.

S predpeljavo konj začne se na vsakem kraju točno ob 9. uri zjutraj.

Ti k predpeljavi prignani državni in licencirani domači žrebci bodo se pred začetkom klasificiranja pregledali — torej morajo biti ob 8. uri že na prostoru premiranja.

V Gradci, meseca julja 1883.

Ravnateljstvo
konjerejskega društva štajerskega.

Tujci:

22. avgusta.

Pri Slonu: Koschir iz Trsta. — Vodničar z Dunaja. — Humer iz Mokronoga. — Maccioro, Pydiaš, pl. Fluk iz Trsta.

Pri Mallét: Schneider z Dunaja. — Bousquet iz Pulja. —

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. avg.	7. zjutraj	739.48 mm.	+13.6° C	brevz.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	738.00 mm.	+26.6° C	sl. svz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	738.68 mm.	+20.2° C	brevz.	jas.	dežja.

Srednja temperatura +20.1°, za 1.7° nad normalom.

Dunajska borza

dne 23. avgusta t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78	gld.	60	kr.
Srebrna renta	79	„	30	„
Zlata renta	99	„	60	„
5% marcna renta	93	„	40	„
Akije narodne banke	837	„	—	„
Kreditne akije	293	„	30	„
London	119	„	80	„
Srebro	—	„	—	„
Napol.	—	„	50	„
1. kr. cekini	—	„	65	„
Nemške marke	—	„	40	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld.	120	„
Državne srečke iz l. 1864	100	gld.	170	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	—	„	99	„
Ogrska zlata renta 6%	119	„	85	„
„ „ 4%	88	„	35	„
„ papirna renta 5%	86	„	90	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103	„	—	„
Dunava reg. srečke 5%	100	gld.	114	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	„	118	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	„	40	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	„	90	„
Kreditne srečke	100	gld.	172	„
Rudolfove srečke	10	„	21	„
Akije anglo-avstr. banke	120	„	110	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	226	„	—	„

Devet medalij.

BUDIMSKA

RÁKÓCZY

grenócia,

katero so analizovali in označili deželna akademija v Budimpešti, profesor dr. Stülzel v Monakovem, profesor dr. Hardy v Parizu in profesor dr. Tichborne v Londonu, priporočajo profesor dr. Gebhardt v Budimpešti, profesor dr. Zeissel na Dunaji in druge medicinske kapacitete zaradi njegove bogate vsebine lithiona; posebno uspešno se uporablja pri trdovratnih boleznih prebavnih organov in zaprtji vode ter se pred vsemi znanimi grenóciami posebno izredno priporoča.

Dobiva se po vseh lekarnah in prodajalnicah mineralnih vod, vedno na novo natečena. **Prosi se, da se zahteva izrečno Budimska Rákóczy.** (300—15)

Lastniki bratje Loser v Budapešti.